

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 49/06-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. septembra 2006 v senáte zloženom z predsedu Alexandra Bröstla, zo sudcu Jána Auxta a sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej prerokoval sťažnosť A. N., F., zastúpeného advokátom JUDr. L. M., Česká republika, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sž 7/2005 zo 16. novembra 2005 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo A. N. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sž 7/2005 zo 16. novembra 2005 p o r u š e n é b o l o .

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sž 7/2005 zo 16. novembra 2005 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě a l š i e k o n a n i e .

3. A. N. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 50 000 Sk (slovom päťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré mu je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. A. N. nepriznáva úhradu trov konania.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. februára 2006 doručená sťažnosť A. N., F. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal, že rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 SŽ 7/2005 zo 16. novembra 2005 bolo porušené jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu bolo v opravnom konaní potvrdené rozhodnutie Sociálnej poisťovne v B. (ďalej len „sociálna poisťovňa“) sp. zn. 11-06535-2109/2003 z 13. decembra 2004, ktorým táto zamietla žiadosť sťažovateľa o jednorazový finančný príspevok podľa § 3 ods. 3 zákona č. 462/2002 Z. z. o poskytnutí jednorazového finančného príspevku politickým väzňom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o poskytnutí príspevku“). Dôvodom pre zamietnutie žiadosti sťažovateľa zo strany sociálnej poisťovne bola skutočnosť, že sťažovateľ nepredložil k svojej žiadosti príslušné doklady, ktoré by preukazovali opodstatnenosť jeho nároku, predovšetkým rozhodnutie súdu o súdnej rehabilitácii politického väzňa v zmysle § 2 zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnej rehabilitácii“). Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že jeho rehabilitačné konanie nebolo skončené z dôvodu záplav v P. v auguste 2002, keď bol vytopený Vojenský

ústredný archív, jeho spis preto nemohol byť rekonštruovaný a uvedené doklady z tohto dôvodu ešte nemá k dispozícii. Podľa sťažovateľa subjekty, ktoré rozhodovali o jeho nároku, nezohľadnili situáciu, v dôsledku ktorej nemohol doložiť svoju žiadosť požadovanými dokumentmi a ktorú nezavinil a ani na ňu nemohol mať žiaden vplyv. Poukazuje tiež na rozhodnutie iného senátu najvyššieho súdu sp. zn. 2 SŽ 10/2005 z 12. októbra 2005, ktorým bolo v obdobnej veci zrušené napadnuté rozhodnutie sociálnej poisťovne o nepriznaní jednorazového finančného príspevku. Z tohto rozhodnutia najvyššieho súdu sťažovateľ citoval, že „*Sociální pojišťovna musí rozhodnout v zákonem stanovené lhůtě za předpokladu, že oprávněná osoba předloží všechny objektivně dostupné doklady. Navrhovateli nemůže být na újmu to, že archiv, kde se písemnosti týkající se jeho osoby a rozhodné v dané věci nacházejí, byl zatopený a tedy objektivně bez jakéhokoli zaviění nemohl splnit zákonný požadavek*“.

Sťažovateľ navrhuje aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti vyhlásil tento nález:

„I. Rozsudkem Nejvyššího soudu SR ze dne 16. 11. 2005 sp. zn. 4 SŽ 7/2005 bylo porušeno stěžovatelovo právo na

- *spravedlivý proces podle článku 6 odst. 1 Úmluvy,*
- *soudní ochranu podle článku 36 odst. 1 Listiny a článku 46 odst. 1 Ústavy,*
- *odškodnění podle článku 36 odst. 3 Listiny.*

II. Rozsudek Nejvyššího soudu SR ze dne 16. 11. 2005 sp. zn. 4 SŽ 7/2005 se zrušuje.

III. Stěžovateli se přiznává spravedlivé zadostiučinění ve výši 50.000,- Sk.“

Ústavný súd na neverejnom zasadnutí senátu 28. februára 2006 predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), konštatoval, že spĺňa všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania pred ústavným súdom stanovené v § 20 zákona o ústavnom súde, ako aj osobitné náležitosti ustanovené v § 50 citovaného zákona a podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde uznesením rozhodol o jej prijatí na ďalšie konanie.

Podľa § 29 ods. 6 zákona o ústavnom súde sa ústavný súd listom z 23. marca 2006 obrátil na predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „predseda najvyššieho súdu“) so žiadosťou o zaslanie spisu sp. zn. 4 SŽ 7/2005 a o vyjadrenie k prijatej sťažnosti. Predseda najvyššieho súdu vo svojom vyjadrení (č. k. KP 8/06-18) doručenom ústavnému súdu 13. júna 2006 okrem iného uviedol:

„... úlohou najvyššieho súdu“ bolo «preskúmať na základe opravného prostriedku zákonnosť rozhodnutia a postupu Sociálnej poisťovne v B. (§ 244 ods. 1 OSP) podľa § 250l až 250s OSP.

Po zistení, že sťažovateľ k žiadosti nepripojil doklady preukazujúce opodstatnenosť jeho nároku na jednorazový finančný príspevok (§ 3 ods. 3 zák. č. 462/2002 Z. z. o poskytnutí jednorazového finančného príspevku politickým väzňom), a to konkrétne rozhodnutie o rehabilitácii podľa zák. č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii v znení neskorších predpisov (ďalej „zák. č. 119/1990 Zb.“) a doklad preukazujúci dĺžku jeho väznenia ako politického väzňa, a takéto doklady nedoložil ani dodatočne po výzve Sociálnej poisťovne z 30. septembra 2004 a ani do rozhodnutia najvyššieho súdu, dospel najvyšší súd k záveru, že rozhodnutie Sociálnej poisťovne je v súlade so zákonom a podľa § 250q ods. 2 OSP ho potvrdil. Sťažovateľ totiž nepreukázal, že bol rehabilitovaný podľa zák. č. 119/1990 Zb.

Najvyšší súd si dovoľuje k veci poznamenať, že trestný rozsudok odsudzujúci sťažovateľa pre trestný čin vyháňania sa služobnej povinnosti podľa § 270 ods. 1 písm. b) Trestného zákona č. 86/1950 Zb. nepatrí medzi rozhodnutia, ktoré sa zrušili zo zákona (§ 2 zák. č. 119/1990 Zb.), ale išlo o rozhodnutie, ktoré mohlo byť zrušené v prieskumnom konaní podľa § 4 zákona č. 119/1990 Zb. Takéto prieskumné konanie sa začínalo na návrh podaný odsúdeným, resp. ďalšími osobami (§ 5 ods. 1), najneskôr do dvoch rokov od účinnosti zákona (§ 6 ods. 1 zák. č. 119/1990 Zb.).

Sťažovateľ postupom podľa § 2, § 4, ale ani podľa § 30 ods. 1 zák. č. 119/1990 Zb. rehabilitovaný nebol, podal preto v januári 2004 podnet na sťažnosť pre porušenie zákona, o ktorom doposiaľ nebolo konané, lebo pôvodný spis z roku 1954 bol údajne pri záplavách v roku 2002 zatopený.

S prihliadnutím aj k uvedeným skutočnostiam, postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu v konaní 4 SŽ 7/2005 neboli porušené sťažovateľom v sťažnosti namietané práva.»

Právny zástupca sťažovateľa sa v podaní, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 26. júna 2006, k stanovisku predsedu najvyššieho súdu vyjadril nasledovne:

„Predseda Nejvyššího soudu SR (dále jen předseda) předpokládá, že pokud stěžovatel nebyl rehabilitován podle zákona č. 119/1990 Sb. doposud, nemůže se tak stát ani v budoucnosti.

Předseda vychází z toho, že trestný čin vyhýbaní se služební povinnosti podle § 270 odst. 1 písm. b) zákona č. 86/1950 Sb. může být rehabilitován jen v přezkumném řízení podle § 4 písm. c) zákona č. 119/1990 Sb., v platném znění, a to na základě návrhu, který bylo možno podat ve lhůtě stanovené v § 6 zákona č. 119/1990 Sb. Na tom podle názoru předsedy nic nemění ani skutečnost, že stěžovatel podal v lednu 2004 podnět ke stížnosti pro porušení zákona a tento podnět doposud nemohl být projednán, neboť trestní spis byl při povodních v P. v roce 2002 zaplaven.

K tomu stěžovatel připomíná, že vyslovení soudní rehabilitace je i v současné době možné. Stále ještě existují možnosti postupovat podle ustanovení § 30 odst. 2 a § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb., v platném znění, kde žádné lhůty nejsou stanoveny.

To lze demonstrovat i na případě J. H., jehož obdobnou kauzu v řízení podle zákona č. 462/2002 Z. z. rozhodl Nejvyšší soud SR příznivě rozsudkem ze dne 12. 10. 2005 sp. zn. 2 Sž 10/2005. (...)

Vyslovení rehabilitace podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb., v platném znění, poté, co původní rozsudek byl zrušen cestou stížnosti pro porušení zákona, není ojedinělým případem. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje například na další obdobná rozhodnutí v kauzách slovenských občanů. (...)

Stěžovatel také poukazuje na obdobná rozhodnutí v kauzách českých občanů. (...)

Co se týká vlastního případu stěžovatele, odsuzující rozsudek z roku 1959 byl již vysušen a ministr spravedlnosti podal stížnost pro porušení zákona. Nejvyšší soud ČR stížnosti vyhověl rozsudkem ze dne 20. 6. 2006 sp. zn. 4 Tz 68/2006. Vyslovil porušení zákona a zprostil stěžovatele obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu. Stěžovatel předpokládá, že zprošťující rozsudek bude v nejbližších dnech k dispozici na www.nsoud.cz. Pak bude možné požádat o vyslovení soudní rehabilitace podle zákona č. 119/1990 Sb. “

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy „Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom aj na inom orgáne Slovenskej republiky“.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny „Každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne“.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napríklad IV. ÚS 77/02) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá má základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy,

ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna norma.

Zo sťažnosti a jej príloh a zo spisu najvyššieho súdu sp. zn. 4 SŽ/7/2005 ústavný súd zistil tieto skutočnosti:

Sťažovateľ bol rozsudkom bývalého Nižšieho vojenského súdu v B. sp. zn. T 29/54 odsúdený pre trestný čin vyhýbania sa služobnej povinnosti podľa § 270 ods. 1 písm. b) zákona č. 86/1950 Sb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, za čo bol vzatý do väzby a neskôr bol vo výkone trestu odňatia slobody. Sťažovateľ požiadal 15. decembra 2003 o priznanie jednorazového finančného príspevku podľa zákona o poskytnutí príspevku, k svojej žiadosti však nepriložil doklady preukazujúce opodstatnenosť jeho nároku. Následne 5. januára 2004 podal sťažovateľ Krajskému štátnému zastupiteľstvu v B. podnet na sťažnosť pre porušenie zákona v uvedenej trestnej veci so zámerom dosiahnuť vyslovenie rehabilitácie podľa § 30 ods. 2 zákona o súdnej rehabilitácii. Jeho sťažnosť nemohla byť vybavená pre nedostupnosť spisu sp. zn. T 29/54, ktorý bol poškodený záplavami pri povodniach v auguste v r. 2002 v P. V dôsledku tejto skutočnosti nebolo v tom čase možné dosiahnuť súdnu rehabilitáciu sťažovateľa. Listom z 30. septembra 2004 vyzvala sociálna poisťovňa sťažovateľa na doplnenie jeho žiadosti. Sťažovateľ ju 3. decembra 2004 požiadal o predĺženie lehoty na predloženie požadovaných dokladov do 31. decembra 2005 a uviedol jej dôvody, pre ktoré zatiaľ nemôže vyhovieť jej výzve. Sociálna poisťovňa rozhodnutím sp. zn. 11-06535-2109/2003 z 13. decembra 2004 nepriznala sťažovateľovi jednorazový finančný príspevok, pretože nepredložil k svojej žiadosti rozhodnutie súdu o rehabilitácii politického väzňa podľa zákona o súdnej rehabilitácii a potvrdenie o dobe väzby a dobe výkonu trestu odňatia slobody politického väzňa. Sťažovateľ napadol uvedené rozhodnutie včas podaným návrhom na jeho preskúmanie najvyššiemu súdu a navrhol, aby ho súd zrušil a vec vrátil sociálnej poisťovni na ďalšie konanie. Vo svojom podaní sťažovateľ namietal, že sociálna poisťovňa nevzala do úvahy okolnosti brániace mu v predložení dokladov a jeho žiadosť zamietla. Najvyšší súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, vec prerokoval v súlade s § 250l ods. 2 v spojení s § 250f Občianskeho súdneho poriadku a rozsudkom sp. zn. 4 SŽ 7/2005 zo 16. novembra 2005

napadnuté rozhodnutie sociálnej poisťovne potvrdil. V odôvodnení uvedeného rozhodnutia najvyšší súd okrem iného uviedol: „Podľa § 3 ods. 3 zákona oprávnená osoba je povinná k žiadosti pripojiť doklady preukazujúce opodstatnenosť jej nároku.

Povinnosťou navrhovateľa bolo teda predloženie dokladu o rehabilitácii podľa zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii. Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že navrhovateľ takýto doklad odporkyni nepredložil, teda nepreukázal, že bol rehabilitovaný podľa osobitného zákona.

Odporkyňa bola povinná o žiadosti navrhovateľa rozhodnúť do 30. decembra 2004 v súlade s § 3 ods. 2 druhá veta zákona. Toto ustanovenie ako lex specialis má prednosť pred použitím ustanovení Správneho poriadku a žiadne ustanovenie zákona č. 462/2002 Z. z. neumožňovalo odporkyni odložiť rozhodnutie na neskôr.“

III.

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Jeho úloha sa obmedzuje len na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách.

Ústavný súd sa pri rozhodovaní o sťažnosti zaoberal otázkou, či najvyšší súd postupoval pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia ústavne súladným spôsobom a či správne konanie, ktoré preveroval, posúdil aj s ohľadom na také jeho prípadné vady, ktoré môžu predstavovať zásah do ústavou zaručených práv sťažovateľa.

Podľa názoru ústavného súdu treba závery najvyššieho súdu považovať za arbitrárne v týchto súvislostiach:

Ústavný súd dospel k záveru, že sociálna poisťovňa vôbec nezohľadnila skutočnosť, že sťažovateľ nemohol ani pri vynaložení akéhokoľvek úsilia v ustanovenej lehote doplniť

prílohy k správneému konaniu a vôbec sa nezaoberala možnými dôsledkami takéhoto stavu, ktorý sťažovateľ nemohol ovplyvniť. Preto všeobecný súd, ktorý preskúmaval napadnuté rozhodnutie správneho orgánu (sociálnej poisťovne) nepostupoval správne, ak tieto skutočnosti nepovažoval za vady správneho konania a sám svoje závery opieral o takto nedostatočne zistený skutkový stav veci.

Ústavný súd ďalej poukazuje na posúdenie lehoty na rozhodnutie pre sociálnu poisťovňu, ustanovenej v zákone o poskytnutí príspevku do 30. decembra 2004, ktorá je lehotou procesnou, a preto jej uplynutie nemôže byť spájané so zánikom nároku na priznanie finančného príspevku.

Vzhľadom na špecifickosť veci, podstatou ktorej je odškodnenie za krivdy spáchané minulým režimom, je ústavný súd toho názoru, že všeobecný súd mal vo zvýšenej miere akcentovať základné princípy právneho štátu uplatňované v demokratickej spoločnosti, ktoré výrazne rezonujú najmä v procesoch vyrovnávania sa s krivdami predchádzajúceho režimu a neuprednostňovať formalistické posúdenie žiadosti sťažovateľa, najmä za takýchto okolností, keď objektívne, bez akéhokoľvek zavinenia na jeho strane, nemohol splniť zákonnú požiadavku.

Z tohto dôvodu je ústavný súd toho názoru, že záver najvyššieho súdu v danom prípade nemožno vzhľadom na všetky okolnosti akceptovať, a preto vyslovil porušenie základných práv sťažovateľa tak, ako je to uvedené vo výroku rozhodnutia.

Po oboznámení sa s niektorými rozhodnutiami všeobecných súdov v kauzách s podobným skutkovým základom ústavný súd k veci ešte dodáva, že napriek skutočnosti, že v právnom poriadku Slovenskej republiky rozhodnutia všeobecných súdov vo veci samej nezaväzujú ostatných sudcov rozhodnúť analogicky v podobných prípadoch, taká situácia, keď súdy v druhovo rovnakej veci rozhodujú protichodným spôsobom, podkopáva efektivitu fungovania systému spravodlivosti a neguje jeho elementárny princíp a základný predpoklad, ktorým je požiadavka, aby sa o rovnakých veciach rozhodovalo rovnakým spôsobom.

IV.

Ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, rozhodnutie, ktorým bolo porušené základné právo, zruší (§ 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a môže vec vrátiť na ďalšie konanie [§ 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde]. V danom prípade na ochranu základného práva sťažovateľa bolo potrebné nielen napadnutý rozsudok najvyššieho súdu zrušiť, ale aj vrátiť vec na ďalšie konanie, v ktorom všeobecný súd bude pokračovať v opravnom konaní.

V ďalšom postupe sú všeobecné súdy viazané právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať sťažovateľovi sumu 50 000 Sk. Táto suma zohľadňuje podľa jeho názoru nemajetkovú ujmu sťažovateľa.

O trovách konania ústavný súd rozhodol tak, že ich úhradu nepriznal žiadnemu z účastníkov konania, pretože sťažovateľ, hoci bol v konaní úspešný, si neuplatnil náhradu trov konania.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2006